

ρμού κατὰ διαφόρους θεσεις. Εἰς πολλοὺς δὲ λίθους εὐρίσκονται καὶ ὀλόκληρα σχήματα, ἢ μόνα ἢ συμπεπλεγμένα μετ' ἄλλων. Ὑπάρχουσι π γ, ὀλόκληρα σχήματα θεῶν μετὰ διαφόρων ἐθίμων, καθὼς ἀκόμη καὶ διάφοροι μυθολογικαὶ καὶ ἀλληγορικαὶ παραστάσεις εἶναι συνηνωμένοι. Πολλάκις δὲ διασαφηνίζονται ἐξ αὐτῶν μέρη τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Ἀρχαιολογίας. Ἑορταί, θυσίαι, βακχικά καὶ ἄλλα τοιαῦτα παριστάνονται συχνάκις ἐπ' αὐτῶν. Εὐρίσκονται δ' ἀκόμη λίθοι μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ τεχνίτου, ἂν καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ αὐταὶ δὲ ἦναι γνήσιαι, ὡς γενόμενα μετὰ ταῦτα Ἄλλοι δὲ λίθοι ἔχουσι μὲ μεγάλα γράμματα τὸ ὄνομα τῶν ὅσοι διέταξαν τὴν γλυφὴν αὐτῶν. Κάποτε δ' ἔχουσι τὴν λέξιν ἱ ε ρ ὀ ν, καὶ σπανίως καὶ ἐξήγησιν τινὰ τοῦ παριστανομένου ἀντικειμένου. Λίθοι τινὲς προσέτι ἐθεωροῦντο ὡς ἀνήκοντες εἰς τινὰς θεοὺς, ὡς ὁ Ἀμέθυστος, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου (*) ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὸν Βάκχον· εἶδός τι Βηρύλλου, ὡς ἔχου τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης, εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὰς Νύμφας.

Ἀκολουθῶς δέλομεν ἀναφέρειν ἐν περιλήψει καὶ τὴν Ἱστορίαν τῆς Λιθογλυφίας.

Ἅ Μ Ι Α Ν Τ Ο Σ.

Ἅ Μ Ι Α Ν Τ Ο Σ εἶναι εἶδος Ἀσβέστου, ἔχων ἴνας διακρίμενας, ἀπαλὰς, εὐλυγίστους καὶ ἐνίοτε σκληρὰς καὶ εὐθραύστους. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι εὐθεῖται καὶ ὡς ἕνα πόδα μακρὰ, νήθονται εὐκόλως, καὶ ὑφαίνονται οὕτω.

Πρῶτον μουσκεύουσιν εἰς τὸ νερὸν τὸν λίθον καιρὸν τινα· ἔπειτα τὸν ξαίνουσι μὲ τὰς χεῖρας ἕως οὗ ἀποπλυθῆ ἢ ἐν αὐτῷ ἀπαλὴ καὶ τιτανώδης γῆ, ἣτις λευκαίνει τὸ νερὸν ὡς γάλα. Τὸ νερὸν ἀλλάσσεται συχνά, ἕως οὗ

(*) Ἀμέθυσσον [φησί] κεκληῖσθαι τὴν λίθον οὐ διὰ τὸ πρὸς τὰς οἴνωεις βοηθεῖν, ἀλλ' ὅτι ὑδαρεὶ τὴν κράσιν οἴνω τὸ χρῶμα προσέοικε Πλούταρχ. Συμποσ. Γ.

παύση νὰ λευκαίνεται, καὶ τότε ἐξαπλόνονται αἱ καθαρισμένα τοῦ ἀμιάντου ἕνες εἰς ἓνα καλάθιον, ἢ κόσκινον ἵνα στεγνωθῶσι ταχέως. Μετὰ ταῦτα τὰς ξαίνουσιν ἱκανῶς μὲ δύο λεπτά, πλατέα καὶ πυκνοβέλονα χειρόκτενα, τὰ ὁποῖα στερεώνουσι τελευταῖον εἰς μίαν τράπεζαν, καὶ αὕτη εἶναι ἡ ῥόκα. Τότε γήθουσι τὰς ἕνας μὲ ἐν ἀτράκιον λεπτόν, ἔχον εἰς τὴν κορυφὴν ἀγκυνάριον. Ἴνα νήθωνται ὁμῶς εὐκόλως αἱ ἕνες, τὰς συγκλώθουσι μὲ λιγὸν λεπτόν νῆμα, κουβαριασμένον χωριστὰ, καὶ ἀλείφει συχνὰ ὁ κλώστης τοὺς δακτύλους τοῦ μὲ ἐλαιόλαδον. Μετὰ ταῦτα βάλλουσι τὸ ἐτοιμασθὲν νῆμα, καὶ ἔπειτα ὑφαίνουσι τὸ ἐναπολειπόμενον νῆμα τοῦ ἀμιάντου, καθὼς τὰ λοιπὰ ὑφάσματα. Τὸ πανὶ τοῦ ἀμιάντου δὲν καίεται εἰς τὸ πῦρ, ἀλλὰ μάλιστα καθαρίζεται, ἐὰν ᾖ λερωμένον. Τοὺς παλαιούς αἰῶνας ἦτο γνωστός καὶ περίφημος ὁ ἀμιάντος, καὶ κατασκεύαζον ἐξ αὐτοῦ ὑφάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα περιτύλισσον τὰ καιόμενα νεκρὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, ἵνα συντηρῆται ἡ στάκτη αὐτῶν ἀμιγῆς μὲ τὴν στάκτην τῶν ξύλων. Αὐτὸ ἦτον τὸ πάλαι πολύτιμον, διότι ἐνομίζετο σπάνιος ὁ ἀμιάντος λίθος· τῶρα ὁμῶς εὐρίσκεται εἰς πολλοὺς τόπους τῆς Εὐρώπης· ἐπὶ δὲ τὴν Γρηλανδίαν ὑπάρχουσι καὶ βουνὰ ὀλόκληρα ἐξ αὐτοῦ τοῦ λίθου. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς παρόντας καιροὺς εἶναι ἄχρηστον τὸ τοιοῦτον ὑφασμα, καὶ γίνεται μόνον χάριν περιεργείας. Οἱ κάτοικοι τῶν Πυρηναίων κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ ταινίας, βαλάντια, μανδύλια, ζώνας, χειρόμακτρα κ α τ.

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝ

Τὸ Ἡλεκτρον (Κεχριμπάρι) ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῶμα κίτρινον, ἐνίοτε φωτεινὸν, καὶ ἐνίοτε σκοτεινὸν, καὶ εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διαφανές, καὶ σκληρὸν ἱκανῶς, ὥστε τورνεύεται καὶ στιλβώνεται. Ξυόμενον, ἢ καιόμενον εὐωδιάζει. Πρὸς τούτοις εὐρίσκεται σπανιώτατα καὶ ἡλεκτρον γαλανὸν, πράσινον, μελανὸν, καὶ ἐνί-

οτε ἀχρωμάτιστον. Τὸ σύνηθες αὐτοῦ μέγεθος εἶναι ἴσον μὲ τὸν μέγαν τῆς χειρὸς δάκτυλον, ἢ καὶ μὲ γρόφον ἀνδρός· εὐρίσκεται ὁμως σπανιώτατα καὶ ἰσομέγεθες μὲ κεφαλὴν ἀνδρός, καὶ πρὸς τούτοις εἰς μικρὰ κομμάτια ἰσομεγέθη μὲ φακὴν. Τὰ σχήματα αὐτοῦ ὑπάρχουσι παντοδαπῇ, οἷον στρογγύλα, ὑπομήκη, ἀπίδοειδη κ. τ. λ. Ἡ ἔκπαλαι γνωστὴ πατρίς τοῦ ἠλέκτρου εἶναι ἡ Βαλτικὴ Θάλασσα, καὶ κυρίως τὰ παραθαλάσσια τῆς Πρωσίας· τοὺς νεωτέρους ὁμως καιροὺς εὐρέθη καίεις αἰγιαλοὺς ἄλλων τόπων, καὶ προσέτι καὶ ἐντὸς τῆς γῆς. Τὸ θαλάσσιον ἠλεκτρον ἢ εὐρίσκεται ἐρριμμένον ὑπὸ τῆς τρικυμίας ἐπὶ τὰ παραθαλάσσια, ἢ ἀλιεύεται μὲ δίκτυα παρὰ τοὺς αἰγιαλοὺς. (Γεωγρ. Καπετανάκ.)

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ Ἄρθρ. ιά.

ΠΑΡΔΑΛΙΣ ἢ ΠΑΝΘΗΡ.

Ἡ Πάρδαλις ὁμοιάζει καθ' ὅλα σχεδὸν τὰ ἰδιώματα τὴν Τίγριν. Διότι παρακαθήμενὴ καὶ αὕτη εἰς ἐνέδρας, ἐφορμῶ μ' αἰφνίδιον καὶ τρομερὸν πήδημα κατὰ τῶν διαβαινόντων ζώων. Τοσοῦτον δὲ ταχεῖται καὶ εὐκολοὶ εἶναι αἱ κινήσεις αὐτῆς, ὥστε κἀνὲν ἐξ αὐτῶν δέν δύναται ν' ἀποφύγη, διότι καὶ μ' ὅλον τὸ βάρος καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σώματός της, ἀναβαίνουσα μὲ ἀπίστευτον εὐκολίαν εἰς τὰ δένδρα, κατασπαράσσει τὰ θύματά της. Εἶναι δὲ φύσει ὀξύθυμον καὶ σκληρὸν ζῶον, ἔχουσα ἀκόρεστον δίψαν εἰς τὸ αἷμα.—Καὶ τὰ μὲν μηρία αὐτῆς εἶναι κοντὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀνήσυχοι καὶ ἄγριοι, ἡ γλῶσσά της τραχεῖα, οἱ ὀδόντες καὶ ὄνυχες δυνατοὶ, τὸ μῆκός της πέντε ἕως ἕξ ποδ., καὶ ἡ οὐρά της ἕως τρεῖς πόδ. ἔχουσα καὶ εἰς τὸ ἄκρον μέλαινας καὶ λευκοὺς δακτυλίους τὸ δὲ δέρμα της εἶναι ξανθωπὸν εἰς τὴν ράχιν, λευκὸν εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ ἐστιγμένον μὲ μεγάλας μαύρας κηλίδας κυκλικὰς καὶ ὠσειδεῖς.